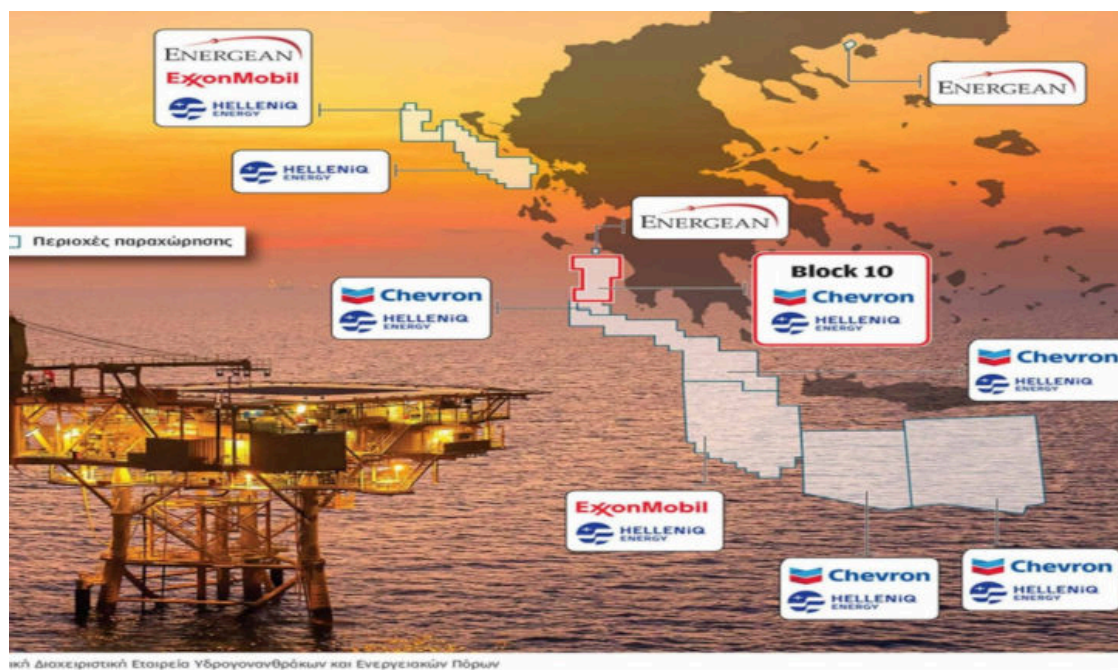

ΕΝΕΡΓΕΙΑ, ΕΞΟΡΥΞΕΙΣ ΣΤΟ ΙΟΝΙΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ [1]

Των Λιαμπότη Σωτήρη και Τσιλιμπάρη Όλγας Μελών της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α και της οργάνωσης Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Πέντε μόλις μήνες πριν από την προαναγγελθείσα έναρξη των γεωτρήσεων (Φεβρουάριος 2027), το ζήτημα των εξορύξεων υδρογονανθράκων στο Ιόνιο παραμένει απειλητικά επίκαιρο. Τα πλοκάμια του περιβαλλοντικού ολέθρου ήδη περισφίγγουν και την περιοχή της Ηγουμενίτσας, καθώς κυβέρνηση και εταιρείες επιχειρούν να μετατρέψουν το λιμάνι της σε πύλη εισόδου και ορμητήριο της επέλασης των εξορύξεων. Σχεδιάζουν την δημιουργία χερσαίας βάσης υποστήριξης (logisticsbase) για την τροφοδοσία των γεωτρήσεων με υλικά, χημικά και προσωπικό. Η λειτουργία της βάσης υποστήριξης στο λιμάνι φέρνει έναν βιομηχανικό κίνδυνο δίπλα στα σπίτια της πόλης: σημαίνει καθημερινή μεταφορά, αποθήκευση και διαχείριση επικίνδυνων υλικών και χημικών λασπών που ρυπαίνουν την ατμόσφαιρα και υποβαθμίζουν ανεπανόρθωτα την πόλη και ολόκληρη την γύρω περιοχή. Μετά την εγκληματική ιδιωτικοποίηση του ΟΛΗΓ, επιβεβαιώνεται ότι το λιμάνι της Ηγουμενίτσας λειτουργεί, πλέον, αποκλειστικά για να εξυπηρετεί τα κέρδη των ολιγαρχών και των ενεργειακών μονοπωλίων σε βάρος των αναγκών της τοπικής κοινωνίας.

Οι εξορύξεις υδρογονανθράκων στο Ιόνιο υπάγονται στο ευρύτερο πλαίσιο της ενεργειακής

πολιτικής. **Το ζήτημα της ενέργειας, των όρων τόσο της παραγωγής όσο και της κατανάλωσής της, δεν είναι ένα δήθεν «ουδέτερο», τεχνικό ζήτημα. Είναι ένα ζήτημα βαθιά πολιτικό.** Συνδέεται άρρηκτα αφενός με τις ανάγκες και την αξιοπρεπή διαβίωση της κοινωνικής πλειοψηφίας, άρα και τον χαρακτήρα της ενέργειας ως δημόσιου αγαθού, και αφετέρου με την επιβίωση του πλανήτη.

Η **ενέργεια**, τα **εδάφη** στα οποία **παράγεται** και οι **δρόμοι** μέσω των οποίων **μεταφέρεται** βρίσκονται **στην καρδιά των ιμπεριαλιστικών και καπιταλιστικών ανταγωνισμών και των πολέμων** της εποχής μας. Εμπεριέχονται στον σκληρό πυρήνα της στρατηγικής του κεφαλαίου για την ένταση της εκμετάλλευσης και της καπιταλιστικής κερδοφορίας. **Όποιος ελέγχει την ενέργεια δεν ελέγχει απλώς έναν παραγωγικό κλάδο, αλλά την κινητήρια δύναμη όλης της καπιταλιστικής παραγωγής.**

Ζούμε σε μια ιστορική περίοδο κατά την οποία το κεφάλαιο επιτίθεται λυσσαλέα εναντίον της κοινωνικής πλειοψηφίας (διαρκής προσπάθεια μείωσης εργατικού κόστους, ιδιωτικοποιήσεις, παραβίαση στοιχειωδών δικαιωμάτων, εντεινόμενος αυταρχισμός και καταστολή) με στόχο την ανάταξη της κερδοφορίας του. Μεταξύ των άλλων, μέσω του υπηρετικού τους πολιτικού προσωπικού και των ελεγχόμενων από αυτά μέσων ενημέρωσης, τα ιδιωτικά επιχειρηματικά συμφέροντα αποπροσανατολίζουν συστηματικά την δημόσια συζήτηση. Ειδικά ως προς το θέμα της ενέργειας, επικεντρώνουν επιδέξια την συζήτηση αποκλειστικά στις πηγές ενέργειας, παρουσιάζοντας τις εκάστοτε συμφέρουσες για την καπιταλιστική κερδοφορία επιλογές ως **κοινωνικά συμφέρουσες και περιβαλλοντικά αναγκαίες**. Έτσι οι αστικές κυβερνήσεις και η ΕΕ δικαιολογούν την λεγόμενη «**πράσινη ανάπτυξη**», την προώθηση των ΑΠΕ, το **χρηματιστήριο ενέργειας**, μολονότι οι συγκεκριμένες επιλογές, αποδεδειγμένα πλέον, αναπαράγουν και πολλαπλασιάζουν τα περιβαλλοντικά και κοινωνικά προβλήματα αντί να συμβάλλουν στην επίλυσή τους.

Τρανταχτό παράδειγμα: Η βίαιη απολιγνιτοποίηση που προωθείται σήμερα στην Ελλάδα δεν αφορά καθόλου την προστασία του περιβάλλοντος. Συνιστά στρατηγική υποκατάστασης ενός ορυκτού καυσίμου (που κατά βάση αποτελούσε την βάση ύπαρξης της δημόσιας ΔΕΗ) με ένα άλλο, επίσης ορυκτό καύσιμο, το πανάκριβο εισαγόμενο από τις ΗΠΑ φυσικό αέριο. Σχετίζεται, λοιπόν, στενά με την προώθηση των αμερικανικών συμφερόντων στην ανατολική Μεσόγειο και τον άξονα Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ και υποστηρίζεται σθεναρά από ισχυρή μερίδα του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου, στενά συνδεδεμένη με τα συμφέροντα αυτά. Ο χαρακτήρας και η στόχευση των σχεδιαζόμενων, υπό την αιγίδα εταιρειών αμερικανοϊσραηλινών συμφερόντων, εξορύξεων στο Ιόνιο μπορούν να κατανοηθούν ορθά, μόνο αν ενταχθούν στο παραπάνω ευρύτερο πλαίσιο.

Αυτή την στιγμή η εγκατεστημένη ισχύς στην Ελλάδα ξεπερνάει τα 23GW, δηλαδή 23.000 MW. Από αυτά 9 προέρχονται από φωτοβολταϊκά, 5,5 από αιολικά, 6,5 από φυσικό αέριο, 3,1 από υδροηλεκτρικά έργα. Η μέγιστη κατανάλωση ενέργειας τα τελευταία χρόνια συνήθως κινείται ανάμεσα στα 6-7.000 MW, μην ξεπερνώντας ποτέ τα 10.000 MW, ακόμα και σε ώρες αιχμής το καλοκαίρι. Από το 2024, η Ελλάδα αναδεικνύεται σε καθαρό εξαγωγέα ενέργειας, αποφέροντας έσοδα 970 εκατομμυρίων ευρώ περίπου στους καπιταλιστές της ενέργειας, ενώ η κοινωνική πλειοψηφία στενάζει πληρώνοντας την ιδιωτικοποιημένη ενέργεια (απελευθέρωση αγοράς – χρηματιστήριο ενέργειας) σε δυσβάστακτα υψηλές τιμές. Η ενεργειακή πολιτική κυβερνήσεων-κεφαλαίου-ΕΕ επιδιώκει να καταστήσει την χώρα **διαμετακομιστικό κέντρο** και «**μπαταρία**» της **Ευρώπης**, εκτινάσσοντας τα έσοδα και την κερδοφορία του κεφαλαίου, χωρίς να διστάζει μπροστά σε κανένα κοινωνικό κόστος, καμιά περιβαλλοντική καταστροφή ή επαπειλούμενη πολεμική ανάφλεξη **[2]**.

Ως προς την κατανάλωση της ενέργειας, οι προτεραιότητες της καπιταλιστικής κερδοφορίας στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων αφορούν την **δημιουργία κέντρων δεδομένων** (datacenters), τις νέες μεγάλες **βιομηχανίες ηλεκτροκίνητων οχημάτων και αντλιών θερμότητας** καθώς και τον **υπερτουρισμό**, ο οποίος οδηγεί σε υπεράντληση υδάτινων πόρων και υπερφόρτωση των δικτύων. Στην ξέφρενη κούρσα της «ανάπτυξης» του κεφαλαίου, είτε γκρι είτε πράσινης, ποτέ δεν λαμβάνονται υπόψη τα όρια των τοπικών κοινωνιών και του οικοσυστήματος. Αντί, λοιπόν, τα καθεστωτικά φερέφωνα να λογοκοπούν ανέξοδα, μιλώντας για «σύγχρονες ανάγκες», ας εξηγήσουν **τίνος** τις ανάγκες εννοούν, **ποιος** τις καθορίζει και **ποιος** κερδίζει από αυτές.

Κατά συνέπεια, σωστά και δικαιολογημένα τα κοινωνικά κινήματα και οι τοπικές πρωτοβουλίες αντιδρούν στην επέλαση των ανεμογεννητριών, στην κατάληψη της γης από φωτοβολταϊκά, στα φαραωνικά υδροηλεκτρικά έργα, στην βίαιη απολιγνιτοποίηση με παράλληλη μαζική εισαγωγή φυσικού αερίου, στις εξορύξεις υδρογονανθράκων και στην χρήση πυρηνικής ενέργειας.

Κάθε πηγή ενέργειας πλην της πυρηνικής μπορεί να αξιοποιηθεί, με γνώση των περιβαλλοντικών συνεπειών της και μείωση της ενεργειακής σπατάλης, αν υπαχθεί όχι στο κριτήριο του κέρδους και της άενης καπιταλιστικής συσσώρευσης αλλά στα κριτήρια των κοινωνικών αναγκών και των ορίων της φύσης και του οικοσυστήματος κάθε περιοχής. **Το πρωταρχικό ζήτημα δεν είναι η επιλογή πηγών ενέργειας, αλλά η επιλογή κοινωνικού και οικονομικού συστήματος.** Με άλλα λόγια, ισχύει και εδώ, όπως και σε κάθε προσπάθεια έλλογης κατανόησης της κοινωνικής ζωής και συγκροτημένης συλλογικής παρέμβασης σε αυτήν, η αρχή της υπαγωγής του μερικού στο γενικό.

Ένα είναι το **βασικό δίλημμα**, όσο κι αν ωρύονται περί του αντιθέτου ύαινες και στρουθοκάμηλοι: **Είμαστε με την ιδιωτική κερδοφορία ή με το κοινωνικό συμφέρον;** Κι αν είμαστε με το δεύτερο, τι κάνουμε, προκειμένου να το υπερασπιστούμε συλλογικά;

.....

.....

[1] Το άρθρο, κατά μεγάλο μέρος, βασίζεται σε σχετική ομιλία του Α. Δραγανίγου, που εκφωνήθηκε σε εκδήλωση της οργάνωσης Κομμουνιστική Απελευθέρωση, στις 4-7-26, στην Πρέβεζα.

[2] Για τα αριθμητικά στοιχεία, βλ. [εδώ](#)

Πηγή: corfupress.com